

Těžké doby začínají

Jarka otočil vypínačem a útulná klubovna se zalila měkkým světlem žárovky, opatřené průsvitným žlutým stínidlem. Chlapci se rozsadili kolem stolu a Losna na chvíli ztratil svůj poplašený neklidný výraz. Věděl, že tady se mu nemůže nic stát, tady že jej neuslyší žádný špeh ze Stínadel, nikdo neví, že je tu!

Chvíli povídali o událostech jara, bylo však více než zřejmé, že Losna sem nepřišel kvůli nějakému vzpomínání na staré doby, ale že chce říct Rychlým šípům něco nového, závažného — něco z toho, o čem už i tady na Druhé straně chlapci a děvčata hovořili.

„Co bylo — to bylo!“ vzdychl náhle. „Tak to všechno hezky klapalo, když náš Žlutý květ zvítězil tenkrát na jaře v tom hlasování! Každý ve Stínadlech to říkal, že už bude pokoj a Žlutý květ že povede Stínadla dobře. Ale Vláďa Dratuš, Velký Vont, byl a je na svou těžkou úlohu snad přece jen ještě trochu mladý — a hlavně je příliš mírný — a některé z ulic při volbách poražených na to teď hřeší! Vláda nedokáže dost rázně řešit různé spory, co pořád mezi náčelníky některých ulic vznikají — nechce si nikoho rozhněvat — a tak nakonec ztrácí důvěru všech...“

Myslíme si taky, že je tam někde nějaká parta, a ta všechno ještě rozeštvává. Kolem Modrých ulic už bylo taky několik velkých bitev, řezaly se tam Mejstříkova ulice s Harfenickou, k té se přidaly v dalších dnech uličky Na štíru, Ve strašidlech — a já nevím, kdo ještě...

Vy se možná budete divit, nebo dokonce i smát, ale tam někde za Katovskou ulicí — vy nevíte, kde je — v průchodech kolem Červených schodů, je i nějaká holčičí parta, říkají si Amazonky — a ta neuznává vůbec žádnou vontskou organizaci, je hrozně proti Žlutému květu — a Vládovi Dratušovi prý nemůže přijít na jméno! Kdyby prý

byl co k čemu, tak prý vontskou organizaci zruší a bude prý pokoj! I někteří kluci mají z Amazonek strach!“

„A co je s ježkem v kleci?“ zeptal se Mirek, když Losna na chvíli přerušil svoje vyprávění. „Doufáme, že je u vás v bezpečí, Vláďa že ho dobře střeží!? Vždyť je to talisman Stínadel, odznak Velkého Vontství! A víš sám dobře, co všechno už se kvůli ježku v minulých dobách semlelo!“

„Jak bych nevěděl!“ usmál se trpce Losna — a v duchu znovu viděl sám sebe, jak kdysi dávno jako novopečený Velký Vont stál ve zrušeném kostele svatého Jakuba, v ruce ježka v kleci, a co hrozného se pak přihodilo v několika následujících minutách. „To víte, že to vím! Ale vím taky, že teď už bylo několik pokusů dostat ježka v kleci od Vládi lstí i násilím! My už teď radši ježka ani nebereme na zasedání Vontské rady, i když tam má vždycky být v kapse u Velkého Vonta — tedy u Vládi. Sami jsme to Vládovi poradili, aby ježka nechával doma. Ve Stínadlech už teď opravdu dlouho není ani bezpečno, ani klidno...“

„A co je pravdy na těch řečech o nějaké hrozné události, co se prý u vás ve Stínadlech stala?“ zeptal se Jarka.

„I o tom jsem chtěl s vámi mluvit!“ odpověděl Losna. „Opravdu leckde ve Stínadlech o tom kolují řeči, ale nikdo neví nic určitého — někdo prostě dal prý do oběhu zprávu, že jednou — možná — se to Stínadla všechno dozvedí — a pak že bude pro někoho ve Stínadlech moc horká půda pod nohama! Už prý se někdo pokoušel dodat o tom zprávy taky k vám! Je to pravda? Víte o tom něco?“

„U nás nikdo nebyl!“ zavrtěl hlavou Mirek. „Ty jsi první, kdo k nám přišel od té doby, co jsme pomohli Žlutému květu k vítězství. Víme o tom všem zrovna tak málo jako ty sám!“

Losna chvíli hleděl do prázdna, jako by přemýšlel, má-li mluvit ještě dál, ale pak se k tomu přece jen odhodlal. Ztišil ještě více hlas, ač ani předtím nemluvil příliš hlasitě, a pokračoval:

„A co nejhoršího je — že všechno se nějak úzce dotýká Vládi Dratuše — on o něčem ví, ale s nikým, ani s námi — členy Vontské rady — o tom nechce mluvit — snad mluvit nesmí — něco nám zřejmě zamlčuje! Je plný nějaké podivné úzkosti, neklidu, všichni to

na něm pozorujeme — ale za žádnou cenu nechce, abych šel k vám se o všem poradit, všechno vám vypovědět! A přitom přece ví, že jste naši nejlepší přátelé, a že jste stateční, chytří, moudří a — a — a — schopní čelit jakémukoli nebezpečí — a to nebezpečí odrazit a přemoci!“

„To je příliš mnoho chvály na naše hlavy!“ mávl Mirek odmítavě rukou a trochu se usmál.

Losna se nedal vyrušit ve své řeči a pokračoval: „Zdá se, že to vlastně všechno začalo tenkrát, kdy k nám na schůzi Žlutého květu přišli ti dva mizerové, jeden byl určitě ze Stínadel, ale ten druhý bůhví odkud — a chtěli s Vládou naléhavě o něčem tajemném a podivném mluvit. Kéž by byli nikdy nepřišli!“ Hlas se mu zlomil, když nakonec zvolal: „Ach — Rychlé šípy — — prosím vás — — tolik vás prosím — — pomozte nám udržet Stínadla v klidu a pořádku, jak jsme je měli na jaře, když se Žlutý květ ujal jejich vedení!“

Rychlé šípy naslouchaly jeho slovům s úžasem. Chvilí bylo tiicho, až potom Mirek řekl rozvážně: „Ano — ano — moc rádi pomůžeme... vlastně rádi bychom pomohli — — ale jak a kde začít — a jak to vůbec navlíknout, když Vláda Dratuš ani nesmí vědět, že jsi u nás byl, a cos nám tady řekl — a když o naši pomoc zřejmě nemá zájem, ba že dokonce se jí brání?“

Losna neodpověděl a Jarka na něho vystřelil podezřívavou otázkou: „A víte, jestli má Vláda ježka v kleci vůbec doma? Neztratil ho třeba — — nebo nevzal mu ho přece jen někdo — — a on má teď strach se vám s tím svěřit?“

Losna se trochu zarazil nad touto možností, ale pak ji dost rázně odmítl: „Ale kdepak! To ne — to určitě ne! Vláda měl ježka vždycky s sebou v kapse při zasedání Vontské rady — — aspoň do té doby, než jsme mu poradili, aby ho radši nechával doma. Vždycky ho držel ve váčku v ruce, když jsme poradu zahajovali!“

Jarka, který měl jisté detektivní schopnosti, a už v minulosti jich leckdy použil při řešení různých stínadelských záhad, Losnovi namítl: „Říkáš, že vždycky držel ježka ve váčku v ruce! Ale vysypal někdy hlavolam před vámi z váčku? Viděli jste ho?“

„Chceš snad říct, že ve váčku mohl mít třeba něco jiného místo ježka?“ znepokojeně se zeptal Losna místo odpovědi. Ale Rychlé šípy z jeho otázky usoudily, že Vláda Dratuš před Vontskou radou ježka z váčku zřejmě nevyndal! A je tudíž opravdu možné, že Vláda o hlavolam nějak přišel — a teď že má ve váčku — pro oklamání Vontské rady a pro zatajení ztráty — třeba jen nějaký kámen podobného tvaru a před Vontskou radou předstírá, jako by ve váčku měl hlavolam.

„Ještě děláte porady na tom voze v kůlně?“ zeptal se pak Jindra. Losna přikývl a chtěl k tomu zřejmě něco poznamenat, když se poohnula klika u dveří — a protože bylo zamčeno — vzápětí se ozvalo ostré zabušení. Rychlonožka, ač byl u dveří nejbližší, nešel otevřít, ale podíval se tázavě na Mirka. Jarka se zvedl a šel ke dveřím.

A v téže vteřině, jak odemkl, se dveře rozletěly a dovnitř vpadli tři výhrůžně vyhlížející výrostci — podle žlutých špendlíků na kabátech zřejmě Vontové. Zastavili se až u stolu, nevšimli si Rychlých šípů a jeden z nich vykřikl na vyděšeného Losnu: „Cos tu dělal? Cos tady žvanil?“

Losna se snažil vypadat sebevědomě a klidně. „Co je vám do toho, co jsem tu povídal?!“ odsekl. „Jsem členem Vontské rady a...“

„To na nás neplatí!“ vykřikl druhý Vont a máchl pohrdavě rukou. „Ostatně jím už dlouho nebudeš — — o to se postaráme! A Stínadla si nepřejí, aby se jejich záležitosti projednávaly tady, na Druhé straně — rozumíš? To si ani člen Vontské rady nesmí dovolit! Zvedni se — a jdeme!“

„Kam?“ zvolal popuzeně, ale přece jen rozechvěle Losna.

„Neptej se — a jdeme!“ skončil jednání třetí Vont a postoupil výhrůžně k Losnovi.

Losnovy oči vyděšeně přejely tváře Rychlých šípů, jako by u nich hledaly nějakou ochranu a spásu. Mirek byl také první, kdo se vzpamatoval a řekl: „Tady je klubovna Rychlých šípů — a Losna je naším hostem — a kdo je naším hostem, tomu se zde nesmí dít žádné bezpráví! Když bude Losna chtít, zůstane tady a nepoběží s vámi jako nějaký zajatý otrok! Budeme ho i bránit!“